

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Σ. ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

Η ΤΙΓΡΙΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

— Έχω σκοτώσει ως τώρα, είπε ο Τόμ Γκρέϊμπουρ, καμμιά τριακοσαριά τίγρεις. Άλλες απ' αυτές μ' έκαναν να κερδίσω πολλά χρήματα, πουλώντας τη δορά τους. Άλλες πάλι δέν αξίζαν καν τον κόπο να τις κυνηγήσω. Μιά μέρα ωστόσο σκότωσα μια τίγρι που δέν απόκτησα ποτέ το τσάρι της. Σου έχω μιλήσει ποτέ γι' αυτή την τίγρι-φάντασμα;

— Όχι, απάντησα σπρώχνοντας προς τον Τόμ το κουτί με τὰ πουρά.

Έκείνος άναψε το πουρο του κι άρχισε να λέη:

— Βρισκόμουν στο Σβέγκουν, όταν άκουσα για πρώτη φορά να μιλούν γι' αυτήν την περίφημη τίγρι. Ο Χίντλεϋ, ο στρατιωτικός διοικητής της πόλεως αυτής, μου είπε μια μέρα: «Την κυνηγήσαμε όλοι, όλοι οι άντρες της περιφέρειας που φημίζονται πως ξέρουν καλό σημάδι. Της στήσαμε παγάνες και κινητοποιήσαμε τους ιθαγενείς, μὰ του κάκου. Είπε σίγουρα μια πολύ γέρικη τίγρις, για νάνε τόσο πονηρή. Και παρ' όλο το κυνήγι που της κάναμε, αυτή κάθε νύχτα ρήμαζε τις στάνες, κατασπαράζοντας πότε μια αγελάδα ή μια γίδα και την άλλη μέρα, δέν θρίσκαμε παρά το μισοφαγωμένο πτώμα του ζώου και μερικά άποτυπώματα νυχιών άπάνω στο χώμα.

— Μὰ δέν παρακολουθήσατε τὰ ίχνη αυτά; ρώτησα.

— Δοκιμάσαμε, απάντησε ο Χίντλεϋ, μὰ, θὰ το πιστέψετε, αν σὰς πώ ότι τὰ ίχνη αυτά δέν ώδηγοϋσαν πουθενά; Επί μερικά μέτρα φαινότουσαν αρκετά καθαρά. Μὰ έπειτα χανόντουσαν μέσα στους θάμνους.

— Και τί θρίσκατε μέσα στους θάμνους; ρώτησα, αρχίζοντας να ενδιαφέρωμαι γι' αυτή την ιστορία.

— Βρίσκαμε το θύμα και τίποτε άλλο. Κανένα ίχνος, κανένα άποτύπωμα. Θὰ νόμιζε κανείς ότι ή τίγρις, άφου τελείωσε το γεϋμα της, έγινε καπνός και διαλύθηκε...

Συνώδευσα τον Χίντλεϋ ως το γραφείο του για να συμβουλευθώ το χάρτη της περιφέρειας. Αυτό που μου έκανε άμέσως έντύπως μόλις έρριξα μια ματιά σ' αυτόν, ήταν ότι τα χωρία που πλήρωναν φόρο στο τρομερό σαρκοβόρο, σημάτιζαν ένα είδος κύκλου κοντά στο Σβέγκουν. Στη μέση αυτού του κύκλου ήταν ένα χωρίο ονομαζόμενο Λατριμούνγκ και θεώρησα καλό να έγκατασταθώ εκεί, την άλλη μέρα κιόλας.

Δέν έχει άλλο μέρος σ' ολόκληρη την Βιρμανία τόσο θλιβερό, τόσο πένθιμο. Αν εξαιρέσω κάποιο άδιόρατο χαμόγελο εύγενείας που φάνηκε στα χείλη του άρχηγού του χωριού, όταν ήρθε να με χαιρετήσει, δέν άνεκάλυφα ούτε το παραμικρό σημάδι ευθυμίας σ' όλους τους κατοίκους. Φοβόντουσαν, φοβόντουσαν τρομερά για την ζωή τους χωρίς άλλο... Μὰ τί ήταν αυτό που φοβόντουσαν;

Αυτό ρώτησα κι' εγώ τον άρχηγό, ο οποίος μου απάντησε ότι όλον αυτόν το φόβο τους τον προκαλούσε ή τίγρις κι' άρνήθηκε ότι υπήρχε μια άλλη οποιαδήποτε αίτία.

— Μὰ δέν είνε μια τίγρις σαν τις άλλες, έπρόσθεσε. Είνε ένα πνεϋμα.

— Μια τίγρις - φάντασμα; τον ρώτησα. Πως το ξέρεις

αυτό;

Μου περιέγραψε τις συνήθειες του θηρίου, την έπιδειξιότητά του να σβύνη όποτε ήθελε τὰ ίχνη του και την ικανότητά του να μαντεύη τις παγάνες που έστηναν για να το πιάσουν.

Έγώ έκανα πως τὰ πιστεύω αυτά, γιατί πρόσεξα συχνά ότι μαθαίνει κανείς πολλά πράγματα μ' αυτόν τον τρόπο.

— Η τίγρις θρίσκεται υπό τις διαταγές του μάγου Φό-Τά, μου είπε ακόμα ο φτωχός Βιρμανός, ή καλύτερα ο μάγος υπακούει στην τίγρι. Ο γυιός μου είδε την τίγρι να μπαίνει στην καλύβα του Φό-Τά άργά τη νύχτα και ο Φό-Τά πάλι πηγαίνει κι' αυτός συχνά την νύχτα στο δάσος για να φτιάξη τὰ φίλτρα του. Είμαι βέβαιος πως αυτός προειδοποιεί την τίγρι, όταν εκείνη διατρέχη κανένα κίνδυνο. Έπίσης άκουσα να λένε ότι ή τίγρις σέβεται τὰ κοπάδια εκείνων που δίνουν χρήματα στον Φό-Τά.

— Άλήθεια; έκανα ξαφνιασμένος.

Ο άρχηγός χαμήλωσε τη φωνή του και μου είπε:

— Η τίγρις δέν περιορίζεται να σκοτώνη μονάχα τὰ ζώα. Ο Κό-Ζιγκ, ο άρχηγός του χωριού Παλλιλαγκά, είδοποιήθηκε από τον μάγο ότι μια τίγρις θὰ έτρωγε την κόρη του, μὰ αν έδινε σ' αυτόν εκατό ρούπιες θὰ του έφτιαχνε ένα φίλτρο που θὰ έσωζε το παιδί του. Ο Κό-Ζιγκ όμως δέν του έδωσε χρήματα. Έπειτα λοιπόν από λίγες μέρες, μια τίγρις κυνήγησε μέσα στη ζούγκλα την κόρη του, ή οποία με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε να ξεφύγη. Από τότε δέν τολμάει να θγη έξω από το χωρίο.

— Θὰ ήθελα να μιλήσω στο μάγο σας, είπα στον άρχηγό.

Έκείνος μου έδειξε με το δάχτυλο μια καλύβα χτισμένη έπάνω σε πασσάλους που θρισκόταν σε λίγη άπόσταση, περιτοιχισμένη από έναν ψηλό φράχτη. Η πόρτα της ήταν κλειστή, πράγμα παράξενο για τη Βιρμανία και, όταν την χτύπησα, ένας θόρυβος που έμοιαζε με γαυγίσματα και ούρλιαχτά, άκούστηκε από μέσα.

Έπειδή ή πόρτα εξακολουθούσε να μένη κλειστή, φώναξα με δυνατή φωνή και είδα έπιτέλους να παρουσιάζεται στο κατώφλι ένας γέρος με παρουσιαστικό άγριο και σκυθρωπό.

Είχε έπιδερμίδα κίτρινη και τὰ μάτια του ήσαν κόκκινα, όπως των όπιοκαπνιστών. Τὰ χείλη του ήσαν άνασηκωμένα πάνω απ' τὰ κατάμαυρα δόντια του, σαν νάθελε να δαγκώσει, και τὰ χέρια του με τὰ μακρὰ νύχια τους άνοιγόκλειναν με λύσσα.

— Φύγε! Φύγε! φώναξε.

— Σιγά-σιγά, του απάντησα. Είμαι ο Τόμ Γκρέϊμπουρ, ο άνθρωπος που πουλάει μουστάκια τίγρεων και άλλα φυλαχτά. Έρθα να σε ρωτήσω μήπως χρειάζεσαι κανένα απ' αυτά τὰ πράγματα.

— Έσύ είσαι ο Τόμ Γκρέϊμπουρ; μούγκρισε ο γέρος. Ο άνθρωπος που σκοτώνει τις τίγρεις; Έ, λοιπόν, γελάστηκες χτυπώντας την πόρτα μου. Φύγε από εδώ!

Μὰ άμέσως το πρόσωπό του άλλαξε έκφραση.

— Περιμένε μια στιγμή! έπρόσθεσε πιο γαλήνια. Έρθες

χωρίς άλλο να σκοτώσης την τίγρι μας. "Ε, λοιπόν, πήγαινε να τη θρής, πήγαινε να τη θρής, και σου υπόσχομαι ν' αγοράσω τὰ μουστάκια της σε μιά τιμή που δεν σου πρόσφεραν ποτέ ως τώρα γι' αυτού του είδους τὰ φυλαχτά.

Ξαναγύρισα στην καλύβα του άρχηγού, θυσιμένος στις σκέψεις μου. Μπορούσε τάχα να υπάρχει, έπειτ' απ' όλ' αυτά, καμμιά σχέση μεταξύ του μάγου και της τίγρεως;

Αποφάσισα ωστόσο να επιβλέπω τὸ μάγο Φό-Τά και μόλις νόχτωσε, με την καρμπίνα μου στο χέρι, πήγα και κρύφτηκα σ' ένα σίδεντρο που ήταν άκριβώς άπέναντι στην καλύβα του γέρου.

Σε λίγο μιά συναυλία από ούρλιάσματα άκούστηκε από τους σκύλους που τριγύριζαν στην αυλή της. Τέντωσα τὰ μάτια μου και διέκρινα έξαφνα ένα πλάσμα παράξενο που βγήκε από την καλύβα κι' άμέσως κατόπιν άκουσα τὰ σκαλοπάτια της να τρίζουν. "Επειτα από μιά στιγμή η πόρτα του φράχτη άνοιξε άθόρυβα και η άλλόκοτη σιλουέττα γλύστρησε στο δρόμο.

Την ίδια στιγμή, τὸ φεγγάρι άνέτειλε και είδα τότε πώς η σιλουέττα αυτή ήταν ένα μεγάλο ζώο.

Είδα κατόπιν τὸ ζώο να παίρνη τὸ δρόμο της ζούγκλας, και τὸ άφησα να προχωρήσει λίγο πριν τὸ παρακολουθήσω.

Κάθε τόσο, τὸ έχανα για μιά μακρὰ στιγμή απ' τὰ μάτια μου. "Αναψα τὸ ηλεκτρικό μου φανάρι και τὸ έστρεψα πρὸς τὴν γῆ για να δῶ, από τὰ ίχνη που άφηνε, με ποιὸν είδους ζῶο είχα να κάνω.

Θὰ τὸ πιστέψης, φίλε μου, δεν υπήρχε κανένα ίχνος.

Κι' έξαφνα έχασα τὸ ζῶο όριστικά, αὐτὴ τὴ φορά, απ' τὰ μάτια μου.

Τί να έκανα; "Επρεπε να γυρίσω πίσω...

Μὰ μόλις πήρα τὸ δρόμο της έπιστροφῆς, στάθηκα και γύρισα τὸ κεφάλι μου άπότομα. Είχα τὴν εντύπωση ότι κάποιος με παρακολουθεῖ. Δεν ήμουν πειὰ ἐγὼ που κυνηγοῦσα τὴν τίγρι, η τίγρις κυνηγοῦσε έμένα. "Ωστόσο, γιατί αὐτὴ η τελευταία δεν είχε άφήσει άποτυπώματα;

Γλύστρησα μέσα στὰ δέντρα και περιμένα.

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν κι' έξαφνα παρουσιάστηκε τὸ θηρίο. "Ήταν η πιὸ φανταστικὴ τίγρις που είδα σ' ὅλη μου τὴ ζωῆ. Περπατοῦσε στὰ πσινά της πόδια και άντὶ να με παρακολουθῆ μυρίζοντας τὰ ίχνη μου, κουνούσε τὸ κεφάλι της δεξιά κι' άριστερά και φαινόταν να με ζητάη κάτω από τὰ δέντρα.

Δεν τρομάζω εύκολα, μὰ ὁμολογῶ ότι εκείνη τὴ στιγμή ένας φριχτὸς τρόμος με παρέλυσε κι' έκανε να τρέμουν ὅλα μου τὰ μέλη. Η τίγρις θρισκόταν άπέναντί μου, ὀρθια, με τὸ κεφάλι της γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος μου.

"Άκουσα τότε ένα θόρυβο άλλόκοτο σαν κάποιος να είχε άγγίξει μιά χορδὴ άρπας και τὸν θόρυβο αὐτὸν άκολούθησε κάτι σαν σφύριγμα.

Σε παρόμοιες περιστάσεις ένεργεῖ κανεὶς χωρὶς να σκεφθῆ. Σε μισὸ δευτερόλεπτο, στήριξα τὴν καρμπίνα μου στὸν ὤμο μου, σημάδεψα στὴν καρδιά τὸ άλλόκοτο ζῶο κι' έρριξα, κάνοντας συγχρόνως ένα πήδημα στο πλάι. Μὰ χτύπησα ἔτσι δυνατὰ τὸ μέτωπό μου σ' ένα χοντρὸ κλαδί και ὁ τελευταίος θόρυβος που χτύπησε στ' αὐτιά μου πριν χάσω τὴν αίσθησίν μου, ήταν ένα μούγκρισμα που έσβυσε μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας.

"Όταν συνήλθα, ήμουν ξαπλωμένος στο έδαφος, με τὴν καρμπίνα μου πλάι και άπλήρωτος.

"Επρεπε ναχω σκοτώσει τὸ ζῶο, είτε τίγρις ήταν η ὄχι.

Σηκώθηκα μ' ένα πήδημα κι' αναζήτησα τὸ πτώμα τὸ θύματός μου. Δεν ανακάλυψα τίποτε, οὔτε πτώμα,

οὔτε άποτυπώματα, μὰ είδα καρφωμένο στὸν κορμὸ ενός δέντρου, ένα θέλος με σιδερένια αἰχμῆ.

Πήρα τὸ ὄπλο μου, καθὼς και τὸ θέλος, και ξαναπήρα τὸ δρόμο του χωριού, με τὴν άπόφασιν να κάνω στὸν μάγο τὴν άλλη μέρα μιά καινούργια έπίσκεψιν και να τὸν έξαναγκάσω να μου διαφωτίσει ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Μὰ ἐνῶ περνοῦσα, μπροστὰ στὴν καλύβα του μάγου Φό-Τά, ὑψώνοντας σε κάποια στιγμή τυχαία τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸν οὐρανὸ, είδα μιά μεγάλη γλώσσα φωτιᾶς να ξεπετιέται από τὴ στέγη της.

"Η καλύβα καιγόταν.

"Άρχισα να φωνάζω ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορούσα και σε λίγο μου άπάντησαν από τὸ χωριό.

Με τὸ κοντάκι του ὄπλου μου, σώριασα καταγῆς τὴν πόρτα του φράχτη, μὰ καθὼς έκανα να μπῶ μέσα, μ' έρριξαν σχεδὸν κάτω ένα κοπάδι σκυλιὰ που έφευγαν ζετρελλαμένα από τὴ φωτιὰ.

Πριν να φτάσουν οἱ χωρικοὶ, η καλύβα που ήταν από μπαμποῦ και κλαδιά, καιγόταν ὀλόκληρη. "Επειτα τὸ πᾶνωμα κατέρρευσε απ' τὸς πασσάλους που τὸ στηρίζαν και συγχρόνως ένας άπανθρακωμένος ὄγκος, ένα ανθρώπινο σῶμα, σωριάστηκε κάτω στὴ γῆ.

Προστατεύοντας τὰ μάτια μου με τὸ ένα μου χέρι, προχώρησα πρὸς τὰ φλεγόμενα έρείπια και τράθηξα τὸ πτώμα.

"Ήταν τὸ πτώμα του μάγου. Ὁ θάνατός του δεν ὠφείλετο

στὴν άσφυξία γιατί είχε στο στήθος μιά μεγάλη πληγὴ από σφαίρα. Πρόσεξα επίσης ότι φοροῦσε μπότες από πετοὶ σκύλου, τῶν ὁποίων τὸ χνουδωτὸ μέρος ήταν γυρισμένο απ' έξω.

Τὴν άλλη μέρα, θρήκα στὰ άποκαΐδια τρία ένδιαφέροντα πράγματα: "Εν πρώτοις τὸ κράνος μιάς πελωρίας τίγρεως, έπειτα νύχια χαλύβδινα, στὰ ὁποία κρεμόντουσαν ακόμα σάρκες και τέλος ένα τόξο...

— "Ωστε, διέκοψα τὸ φίλο μου, ὁ μάγος ὁ ίδιος...

— ...έκανε τὴν τίγριν με συμπλήρωσε ὁ Τόμ. Ναι, αὐτὸς ήταν. Ντυμένος με τὴν δορά μιάς τίγρεως, σκότωνε τὰ θύματά του με τὴ βοήθεια του τόξου του και τὰ κατασπάραζε με τὰ σιδερένια νύχια του, ἔτσι που να άποδίδουν τὰ ἐγκλήματά του σε μιά τίγριν - φάντασμα...

Φυσικά, η μπότες από πετοὶ σκύλου που φοροῦσε, δεν άφηναν κανένα ίχνος.

"Η σφαίρα μου έθεσε τέρμα στὴ σταδιοδρομία

του παμπόνηρου γέρου και, ὑποθέτω ότι, θανάσιμα πληγωμένος, σύρθηκε ὡς τὴν καλύβα του, στὴν ὁποία έβαλε φωτιὰ μόνος του για να μὴ μάθη κανεὶς ποτέ τὸ μυστήριό της ζωῆς του.

Σ. ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

"Αχ, σιγαλοπερπάτητη και χαμηλοβλεπούσα, αν είχες λίγα πείσματα, διπλά θα σ' αγαπούσα.

"Άσπρη, στρογγυλοπρόσωπη και ροδομαγουλάτη, τὴν πέτρα σκίζεις, κανεὶς δυὸ με τὸ δικό σου μάτι.

"Αγαπημένο μου πουλι, πείσματα μὴ (μου κάνης, έχω στενάχωρη καρδιά, πεθαίνω και (με χάνεις.

Ξύπνα ζαφεῖρι και ρουμπὶ κι' άφρὸς (του άδαμάντου, πούχω δυὸ λόγια να σου πῶ του πα-(ραπονεμάτου.

"Η τίγρις θρισκόταν άπέναντί μου...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εις ἀπολύτως ίκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, έφημερίδας και περιοδικὰ, πρὸ του 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 8-9 μ. μ. καθ' ἐκάστην και τὰς Κυριακάς.